סקופ!

גוד אפטרנון, סנובים חמודים שלי. איזה נקמה מתוקה יש לי בשבילכם. אח, אח, אח! שנים שאני באה לבתים שלכם ואתם מגישים לי תה (למרות שאני אוהבת קפה) ומזבלים לי את המוח חצי שעה בהסברים ארוכים ומדעיים למה שמים את החלב קודם בספל, ורק אחר כך שופכים עליו את התה החם. אני, המטומטמת, אוכלת את השטויות שלכם ומאמינה שאתם באמת מרגישים בהבדל של הטעם.

והנה, פיתאום אני פוגשת באיש אנגלי (אנגלי אשכרה), ולתדהמתי אני רואה אותו מוזג לעצמו ספל תה ואחר כך הוא מוסיף קצת חלב. עשיתי בירורים מיידיים, אם היו במישפחת האנגלי הזה אי־אלו זרים, ואמרו לי שלא. לא התאפקתי ושאלתי אותו למה הוא עושה ככה ולא אחרת.

ואז הגיע ההסבר. האנגלים שותים תה כבר

מאות שנים, בספלי־חרסינה. לספלי־חרסינה מאיכות בינונית ומטה יש נטיה להתפוצץ ולהישבר כשמוזגים בהם משקה חם מאוד. ו ל כ ן, ורק בגלל זה, המציא מישהו לפני הרבה מאוד שנים את הפטנט של קודם חלב קר ואחר כך תה רותח. מי שהמציא את זה, כמובן, היה מישהו עני, שלא היו לו ספלים מאיכות טובה. אבל באנגליה, כמו בכל מקום אחר בעולם, יש הרבה יותר עניים מאשר עשירים, וכך התפשט המינהג לאנגליה כולה ואחר־כך לאיניי־הנפש של כל העולם.

זה הסיפור האמיתי, רבותיי וגבירותיי. את עניין האידמה־שמרומה אתם יכולים להמשיך ולספר רק לאנשים המסכנים שלא קוראים את העולם הזה.

גוד אפטרנון אנד אול דה בסט, מיי דירס.

מטילי־מרק

סוף אוקטובר זה בדיוק הזמן בשביל להפסיק לאכול את המרקים הקרים שאנחנו כל־כך נהנים מהם בקיץ. אבל בלי מרק אי־אפשר, לפחות לא במישפחה שלי. כבר השבוע הצגתי את מרק־הכבורה שלי לחורף 1984/85. היה טוב אבל נגמר מהר. זה נכון שאפשר לעשות סיר ענקי של מרק ולאכול ממנו ארבעה ימים. אבל ארבעה ימים רצופים אותו מרק? זה לא יאה לאשה כמוני, שיש לה יומרות של בשלנית, וגם המישפחה שלי מתחילה להסתכל עליי בעין עקומה: „שוב אותו דבר?" ישבתי והפעלתי את הראש בכיוון המצ־אות, ופיתאום באה לי ההארה. למה סנפרוסט יכולים ואני לא?

לקחתי את הסיר הכי־גדול שיש לי בבית — שיבעה ליטר, נדמה לי — ובישלתי בו מרק־עוף אמיתי. כשהמרק התקרר קצת, שלפתי מתוכו את כל הירקות והבשר, ואת המרק הצף חילקתי לתוך קופסות פלסטיק גדולות. בכל קופסה, ארבע כוסות מרק. את הקופסות הכנסתי לפריזר. כשהן קפאו, הוצאתי את גוש המרק והכנסתי אותו לשקית פלסטיק שקופה — ושוב לפריזר. הרעיון מצאה חן בעיניי ועור באותו יום עשיתי אותו הדבר עם סיר של מרק־בצל ועם סיר של מרק־ירקות. נכון להיום, יש לי בפריזר 21 מטילי־מרק. שיבעה מרק־עוף, שיבעה מרק־בצל ושיבעה מרק־ירקות. אני מבדילה ביניהם לפי הצבע, וכל פעם, שעה לפני האוכל, אני דוחפת קוביית־ענק של מרק לתוך הסיר וכל יום יש להם מרק אחר. חודש ימים שקט מצד המרקים.

אתם מבינים שאין לי זמן ל„ייהלל זד ולא פיך" או עד שיבואו המיכתבים שלכם, אני כבר מסתובבת עם הרגשה של גאוו.

החמצן נותן מתנות

הבנקים, כידוע, יש להם מינהג יפה לחלק מתנות ללקוחותיהם פעם בכמה זמן.

אני יודעת על זה מרכילות. לא מידיעה אישית. בכל פעם שאני נכנסת לבנק שמחלק מתנות, מסתבר שהגעתי מוקדם מדי או מאוחר מדי ולא נשאר להם. כדי שלא יקרה לכם מה שקורה לי כל הזמן, דעו לכם שבנק דיסקונט מחלק עכשיו ללקוחותיו הנשיים מתנה יפה באמת. יומן־שנה מהודר בעל 208 עמודים, שמלבד היותו יומן־שנה הוא אלבום מלא וגדוש בעצות שימושיות על גידול צמחים, העסקת ילדים קטנים, כללי־בטיחות בבית, עזרה ראשונה, איחסון מזון, התעמלות למישפחה, הרבה מאוד מתכונים מעניינים ואינפורמציה לעזרת כל עקרת־בית. ספר שימושי ויפהפה.

אחרי שגיליתי את הסוד, הלכתי לבנק דיסקונט שלי, שבו אני לקוחה כבר 14 שנה, ואמרתי „הבו לי!" אמרו שום הבו, קודם תפתחי חשבון ואחר־כך תקבלי את הספר. אמרתי שכבר פתחתי חשבון לפני 14 שנה. אבל זה לא עזר לי. אמרתי להם שאם לא יתנו לי את הספר אני מייד הולכת לפתוח חשבון בבנק המיזרחי. הם אמרו שהם יחשבו על זה. בשבוע הבא יסתבר אם קיבלתי את ספר־הבית של דיסקונט או אם אצטרך לפתוח חשבון בהמיזרחי.

אתן תלכנה לבנק ותשתמשנה בכל הטריקים הכי־מלוכלכים שאתן יכולות למצוא כדי לקבל את המתנה שמגיעה לכן. באמת כדאי.

באלוהים אני נשבעת שזו אמת

בטח שאני לא מאמינה בניסים ונפלאות. בביאת המשיח ובעין הרע. אני הרי אשה מודרנית לגמרי. אני רק מאמינה באווירונים, במכונות־כביסה ובטלוויזיה. מלבד זה שום דבר בלתי־מוסבר לא קרה לי. כל זה, כמובן, לא הפריע לי לנסוע לאילת ולראות את התינוקת החדשה של אחי, כשבארנקי, במקום מיסחור, מונח לו ראש שום קשור בסרט כחול. הילדה הקטנה לא צריכה לסבול מזה שאני לא מאמינה בעין הרע. פה ושם אני יורקת שלוש פעמים כשחתול שחור חוצה את דרכי, אבל זה הכל פחות או יותר. השאר זה .ממש שטויות

אלא שבעת צרה בן־אדם מוכן להאמין אפילו לשטן. ויש צרה כזאת אמנם הגיעה אליי. הלכתי לראיין גברת אחת מפורסמת וחשובה. ישבתי אצלה ארבע שעות והיה מעניין מאוד. רשמתי לעצמי את כל מה שסיפרה לי הגברת וגם כמה איזכורים לעצמי. אחר־כך חזרתי הביתה.

למחרת החלטתי לערוך את החומר ולהדפיס אותו. רק שלא היה שום חומר. הפכתי את כל הבית. שלפתי את כל המגירות. חיפשתי מתחת לכל דבר ומעל כל דבר ומשני הצדדים שלו. אין ראיון, אין חומר ואין דפים.

מה אני אגיד לאשה הזאת — שאיבדתי את סיפור־חייה? קודם אני אדפוק לעצמי כדור בראש. ישבתי שעה בריכאון עמוק ואחר כך חיפשתי שוב שעה בכל מקום. שוב שעה ריכאון ושוב שעה חיפושים. ככה במשך כל היום. בערב החלטתי שבן־אדם בלי אומץ לב הוא בן־אדם חנטריש, וטילפנתי לגברת. בהתחלה גימגמתי ואחר־כך, בפרץ אדיר של מילים, אמרתי לה שכל החומר אבר לי. זה שום דבר — היא אמרה לי — קחי כוס נקיה והיפכי אותה על השולחן. אם לא תמצאי את החומר אחרי חצי שעה, טלפני אליי שוב.

שמחתי להיווכח שיש בן־אדם אחד יותר משוגע ממני, אמרתי לה תודה וסגרתי את השפופרת. לקחתי כוס. הפכתי אותה, שמתי על השולחן ומייד רצתי וסיפרתי לבעלי שהאשה החשובה והמפורסמת יצאה מדעתה. דיברנו קצת על היכולת של אנשים להסתיר את השיגעון שלהם. מי היה מנחש שהאשה הזאת חולת־דוח, אם לא הענין עם הכוס? עוד אנחנו דשים בנושא ואני מרימה עיתון, שהיה מונח על הספה ומתחתיו כל הדפים מהראיון עם המשוגעת.

עכשיו תגידו אתם, מי משוגע כאן? היא, אני שהשמצתי אותה, או אתם שלא מאמינים שזה יכול לקרות.

חיים במסגרת

אפשר לקנות את זה במשביר לצרכן ואפשר בתנויות למיסגרות ובחנויות למתנות. כל העסק הוא מיסגרת מתכת צבועה, חתיכה זכוכית וגב מקרטון עבה. הכל תוצרת אנגליה הגדולה.

סמדר קנתה 10 כאלה. כל אחד ב־1,000 שקל. עם הכישרון שיש לה לעבודות־יד, ועם כמה חתיכות לבד וקצת חוטי־דיקמה היא קישטה את כל הבית שלה.

לנו, חסרות־הכישרון, מספיקה קצת תושיה. ציור יפה של הילדים — לסבא וסבתא. מפית־תחרה קנויה במקום תמונה, על רקע של צבע נוגד, מתנה לכל חברה, ואפילו דף גנוב מאיזה עיתון ישן יכול למלא את המיסגרת ולשמש מתנה נהדרת.

תעשו כמו סמדר. קנו הרבה מיסגרות, תכניסו להן חיים ותלו אותן בבית שלכם. כל פעם שצריך מתנה, מורידים אחד מהקיר, עוטפים בנייר חגיגי והולכים לבקר. אבל תעשו את זה מהר. המיסגרות מיובאות ואי־אפשר לדעת מה הממשלה תחליט בקשר אליהן.

עשיתי חשבון פשוט, שמתנה כזאת עולה פחות מזר פרחים ופחות מבקבוק יין.

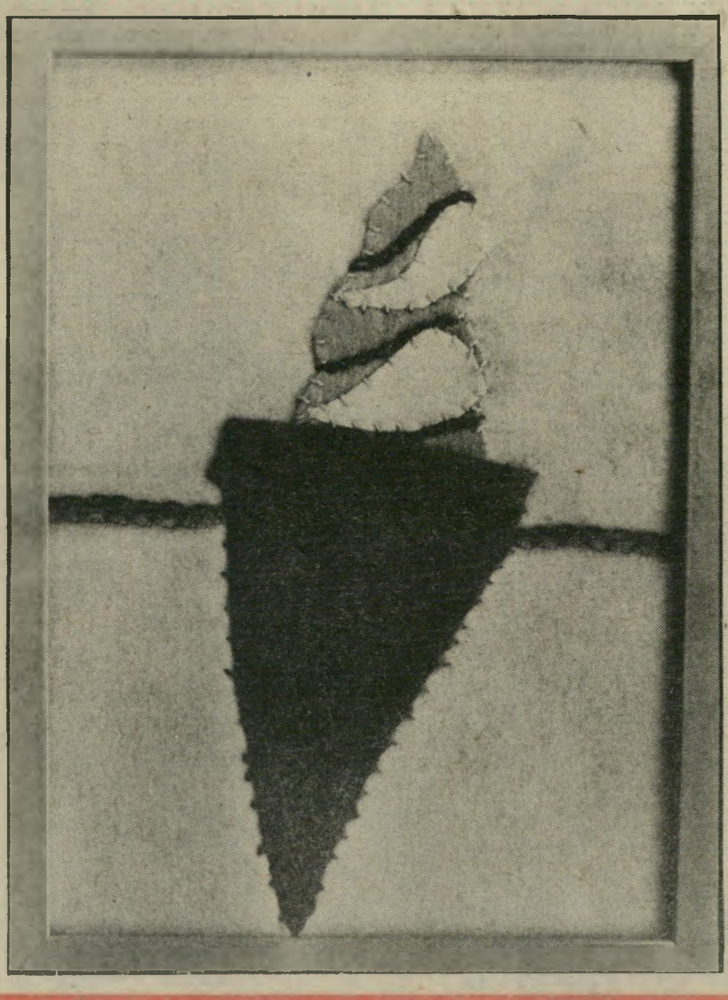

אגב, הבן שלי, בן התשע, אמר שמשבע השקיות של מרק־העוף אפשר לעשות שיבעה מרקים שונים. יום אחד לשים שקרי־מרק, יום אחר ביצה שלוקה, יום אחד חצי חבילה תירס, ועוד כל מיני שאריות שמוצאים במקרר ושהולכות טוב עם מרק־עוף קר. כה אמר הילד, והוא מבין גדול, תאמינו לי.